

hulk polle muud kui jämmeda ride ehk
agga palmpu lehtede sisse mäsfitud.

Israeli ja Judarahwa surno woidminne
olli teine hopis, muudkui et Jakobit ja Joses
pit, kes Egiptusse male ärrasurrivad, seält
Ma prugi järrele rohoga woiti. (Wä
ta 1 Mosesse Nam. 50 peat. 2. 3. ja 26
salm.)

Judarahwa surnud, mis rikkamat sug
gu, pesti kohhe, kui hing sai lahkunud;
siis neid woiti agga peält ja suitsetati seg
gatud mirri ja aloe ja mu kalli rohoga;
pärrast mähhti jallust ja käsist mähkmet
tega; mäsfiti kalli linnaste riette sisse ja
widi kohhe mahha, kuida Onnisteggia
matmisest ja Laatsarusse üllesárratamis
est õppime.

On need woitud surnokehhad nüüd jo
ennam kui kolm tuhat aastat ilma mäd
danematta ja muutmatta jánud, ja lei
takse neid Egiptusse maal mitmest paikast,
kui on piramididest, ehk nende liggidal kir
wist wotitud, ehk kaljo sisse raiatud hau

dadest, kuida ka Judarahwaski armasta
sid ommad surnud kóbaste ja kaljo sisse
raiutud haudadesse mahhapanna. Mis on
sure kulloga ja hoossaste woitud, need on
karwa polest prunikad; juuksed, silmakul
mofarwad, hambad, silmadki ja keik film
nággo on ennamieste wiggata ja muutmat
ta, otsekui innimesel, kes wast ärrasurnud.
Nahk on pehme kui parknahk, mähkmed
annawad kergemaste lahtiarrotada; lihha
on rabbe, et sünnib kätte wahhel murren
dada. Teised, mis kessmist suggu, on rän
gad tõsta ja kowwad kui pu pakkud; lih
ha ja luud on keik ühhes pakas, ja mähk
me wõõd nenda nahhaga kokko paatund,
et agga waewalt annawad lahtiwõtta ja
tükiks murda. Monnel woitud surno keh
hal on ka labbakássi, sõrmed ja küned
punnaseks wárwitud; monnel uhkemal keik
kehha, ehk ommetigi filmnággo, jallad ja
käded ärrakullatud. Tuakse neid Egiptusse
maalt, kui imneasja, mitme male wássa,
ning on ka Tartus sure kóli kunstambris